

8JH-1

H 98

Vaid Hyzoti

*Zërat
e ditës së re*

poezi

824-1
MP8

VAID
HYZOTI

Zërat
e ditës
së re

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

HYZOTTI
VAID

1-1068
M. 2. 11

Redaktor

FOTO MALO

Σέραι
e ditiës
së 16

boezi

10829
SERIA
M. 2. 11

EDITORIAL PHOTOGRAPHY
WASHINGTON

TRËNDAFILAT

Kam në shtëpi një rrënjë trëndafili
që mbrëmjeve me shumë gonxhe e shoh,
veç s'di kush i këput kur bie mëngjesi,
ndoshta nëna, babai... (unë çohem më vonë!).

Ngrihem e shoh trëndafilin në portë,
e kupton ai se ç'dua unë.
Me fëshfërimë fletësh sikur më thotë:
«Ua dhashë atyre që shkuan në punë».

SHTËPIA E PARTISË

Kjo më ngjan me shtëpinë time,
dhe me tënden ngjan, natyrisht:
një pllakë mermeri mban në hyrje,
te porta — orarin për vizitë.

Tryezës, ka një llambë vajguri,
(të tillë kishim dhe ne dikur),
babai në tryezë nuk e vuri,
por mbi oxhak a te një gozhdë në mur.

Këtu u mblodhën ata një natë nëntori
dhe erdhën pastaj në çdo vatër...
Kjo llambë qelqendritur flakën e mori
nga vatra jonë dikur e varfër...

NË TË GJITHA RRUGËT...

Edhe në rrugicat me avlli superëna,
bulevardeve me shatërvane e trotuare të gjera,
në rrugë të spërkatura me jargë buajsh,
në mezhda qëndisur me thundra kuajsh,
rrëpirave ku shkojnë vetëm tufat e dhive,
vijave të barit çelur prej stuhive,
pranë kullusorëve që çajnë mes parcelave,
në hekurudhëzat e minierave,
në institucione dhe akademira.
në tërthore malesh e asfalte të dlira,
në të gjitha rrugët, të moçme e të reja,
mund të shkosh për tek atdheu.
Dhe kur i ndien, i do të tëra,
vetë bëhesh pjesëz e këtij dheu.

PËR HERË TË PARË NË KRYEQYTET

S'më kujtohet në ç'moshë kam qenë,
mbase në klasën e dytë fillore,
kur shëtita udhëve të Tiranës
me babanë që fort më mbante përdore.

Për herë të parë në Tiranë kisha dalë,
njerëz të shumtë shkonin rrugës;
Skënderbeu i hipur mbi kalë
i qetë qëndronte ndanë Pallatit të Kulturës.

Për pallatet, shëtitorët e gjera
e pyesja babanë hap pas hapi.
Dinte ai, dinte për të gjitha,
siç dija dhe unë shumë gjëra nga fshati.

Si shëtitëm tërë ditën, në darkë
babai shpejtonte që të zinin trenin.
I thashë: — O babë, shëtisim dhe pak,
se mbase shikojmë xhaxhi Enverin.

1977

RRITJE

Nuk duhet të vëmë duart në kokë
e të thërrasim me të zvargurin zë
se paskemi pasur kujtesë të fortë,
ndërsa tani? . . . Medet, po na lë!

Se diçka nga fëmijëria mend s'e mbajmë,
një fytyrë bashkudhëtari në tren.
Ah, emri i një personazhi romani
ndër mend s'po na vjen!

Paskemi harruar ca qyfyre nga shkolla,
hollësi si ca kleçka. . . kujtesa na la!
Shokë, në vendin e kujtimeve të vogla
lartohen si shtylla ndodhi të mëdha.

HISTORI MIRDITE

Malet krahfutur te njëri-tjetri.
Kullat mbi rrëpira veçonin njerëzit.

Frëngjitë e vogla përgjonin errësirën,
në emër të vdekjes dikujt i thirrën.

Plumbi i gjakmarrjes zhbironte honit
shtyrë nga baruti i kullës së Oroshit.

Me hejbe në krah mirditori nisej
në Prizren a Shkodër për tri qase misër.

Dhe ecte me natë, dhe ecte me ditë,
opingat i griseshin në shkëmb të florinjhtë.

S'e dinte thesarin që flinte nën shkrepë,
kërkonte veç misër. (Tek misri që jeta).

Dhe cullëve të sotëm nga kjo gojëdhënë
u kujtohet të kërkojnë bukë të bardhë.

Dhe kullat e lashta zgjeruan frëngjitë,
të marrin, të japin diell e dritë.

K R U J A

Kështu kanë qenë
e do të mbeten:

bashkë,

Në prehrin e Krujës
kështjella e lashtë;
Kruja ancoruar
në atë shpatmal
dhe malet shqiptare
vazhdim natyral.

NË MUZEUN «GJERGJ KASTRIOTI»

Ka një zakon ciceroni i muzeut «Gjergj Kastrioti»: ndryshe nga ciceronët e muzeve të tjera, si u shpjegon vizitorëve rekuizitat, dokumentet; me ta del në bedenë.

Të shohin bedenët e kështjellës së rëndë, malet përkarshi dhe ullinj të lashtë... O, po në muze gjithçka s'futet brenda, historia: breza e male bashkë...

JANAR 1985

U prish bukuria e borës sivjet,
mbrëmjeve rrugët kaq shpejt zbrazen.
Fëmijët seriozë, pranë prindërve të vet
po ndjekin lajmet.

Mornica të çon dëbora në ekran,
dëbora e rënë në Kukës a Pukë.
«Sa bukur!» tashmë për të nuk thamë,
thamë për buldozët që hapnin rrugë.

Thamë për makinat ngarkuar me ushqime,
për helikopterët që mjegullës çanë.
Kryebukuria e ditës ishte
t'u ndodhemi vëllezërve pranë.

... Dhe kur bie borë në krahinën tonë,
pyesim ç'bëhet në Alpe a në Dibër.
Se duam bukurinë e jetës sonë
të mos e cënojë asnjë dimër.

NDERIM

Si ndodhi sivjet? Askush s'e besonte,
fshehur pranvera mbante dimrin.
Të ftohtit s'pati kufi marsin,
cikma erdhi me 11 prillin.

Ndodhka në natyrë, ndodhka kështu,
stinët t'ia zënë vendin njëra-tjetrës.
Po nuk ka ndodhur — s'do të ndodhë kurrë
që njerëzit të ndërrojnë vendin e zemrës.

1985

PAS VITESH

Një grup të moshuarish,
në festën e çlirimit të Mirditës, të dielën,
pas mitingut e koncertit festiv
te përmendorja e Katër Heroinave erdhën.

Ata (ose moshatarët e tyre),
në fillim s'e dinin pse luftonin cucat.
Për cucat në fillim ata s'folën mirë.
Pastaj... pështynë cubat.

Tani, mbi atë pendesë
thërresin fotografëin:
Kujdes,
të Katra me ne të dalin!

PËRNGJASIM

Ksamili-gonxhe e hapur ballë detit,
sa ngjan me qytetin tonë të studentit!

Godinat e bardha pranë e pranë
si qyteti ynë mbi një kodër në Tiranë.

Nga gjiri i blerimit vijnë jone kënge,
thua se studentët sonte paskan mbrëmje...

Ksamili—gonxhe e hapur ballë detit,
sa ngjan me qytetin tonë të studentit!

Por ne kemi mimoza, si ëndrrat e bukura,
Ksamili ëndrrat i shpërtheu në fruta...

KANDIDAT PËR BUROKRAT

Sa qemë studentë, nuk e kuptuam
kë kishe inat, kë më shumë doje.
Fjalën e ëmbël ruaje për të gjithë,
për të gjithë—buzëqeshjen njëlloj.

Për pedagogët—i sjellshëm, «fisnik»,
në kafe paguaje. (Gjuaje rastet).
Gjithë etiketë, (jo servili klasik,
që i mban profesorit çantën).

Mbaruan studimet. Të vajti mbarë;
për ty instituti e gjeti një vend.
E dimë se shumë kohë më parë
i ke buzëqeshur ti fatit tënd.

«I urtë... I dashur... punëtor dhe notat...»,
karakteristika-shkallë drejt karrierës.
Veç shkallët e saj s'qenë të betonta,
me sfungjer lajkash ishin ngritur në erë.

Ndaj sot s'habitem që në gazetë jam komentuar si burokrat kritikohesh ti. Se burokrat i ardhshëm mund të jetë dhe një servil ende pa përgjegjësi.

RRETH DASHURISË

Jam zemërlënduar, padyshim, dashuriz joa [1971]
që ne u ndamë (dhe me mëri) [1971] [1971] ia
Veç do kisha vrarë shumëfish i [1971] [1971] [1971]
sikur të «gëlltitesha» përsëri. I llogar [1971] [1971] [1971]

Mrekullohesha kur të kisha pranë:

«Sa flokë të butë! Eh, ç'sy si qelqe!...».

Dhe nuk pyesja:

nënë e babanë

psë s'i bënë sytë e tu për vete?

S'duhej të joshesha e dehësja

nga aromë e rrallë e zërit tënd,

por të kuptoja se pas fjalëve që thoshe

fshihej edhe fyerja e rëndë.

Më hutove me sytë, zërin, huret,

dashurove emërimin tim në Tiranë.

Dhe s'e peshove dashurinë e dliurë

që kisha për vendlindjen, nënën, babanë...

NJOH NJË NJERI...

Njoh një njeri, njoh një komshi,
që s'do në rrugë të piqemi bashkë.
Ai gjithnjë më ngjall bezdi
me atë ecje të ngadalte.

Gjithnjë në një orë shkon ai në punë,
në një orë gjithnjë kthehet nga puna,
kurrë të arxehet nuk e pashë unë,
lulen e buzëqeshjes
kurrë s'ia pashë te buza.

Thonë se në uzinë punon mirë
dhe me shokët është korrekt,
veç si privati i dikurshëm
ai sheh «hesapin e vet».

Hesapin e vet!
Unë njoh një njeri, këtë komshi,
qenie të qetë, pa nerva fare.
Unë njoh një njeri, një jabanxhi
në kohën tonë të madhe.

NË PROVIMIN E EKONOMISË POLITIKE

Fëmijët e hyrjes sime
zhurmë më nuk bëjnë,
që unë jam me provime
se kush u ka thënë.

Dhe partizanen-luftë
e bëjnë disi heshtur,
pa krisma të forta, zhurmë,
pa kukurismë-të qeshur.

E unë operoj thellë
mbi imperializmin,
luftërat kush i sjell,
mbivlerën, fitimin...

Si ecëm ne kështu
me plane pesëvjeçarë,
si erdhëm gjer këtu,
më tej si duhet çarë...

I Z O T H A Q

Dhe nesër po më thanë
fëmijet ç'notë mora!
kurrë pushkën partizane
mos ta lëshojmë nga dora!

1979

QARTËSI

U tregoja nxënësve të mi
se si një turist, para një kisha
deshi të dinte orën për meshën;
dhe s'u habita ishte e natyrshme,
nxënësit me të madhe qeshën.

0701

SHOH NJË FËMIJË TË THËNË

Shoh një fëmijë që qeshet
e prej gëzimit doçkat i lë përplas.
Në buzë e në sy, shodëb
në gropat e faqeve të rëq ia
sa gaz! ... e shatërlit

Shoh një fëmijë që qeshet ep
dhe asgjë tjetër nuk shoh për qark!

... e shatërlit

ËSHTE E NATYRSHME?

Është e natyrshme të jeni dorë?
që qielli Jezhob bëri? Jezhob
hedh dëborë këtyre anëve,
si për t'u shprehur maleve
çiltërsinë e tij.
Është e natyrshme
që dhe ne, padashur, të jemi dorë?
duke dozur me dëborë, në orë
të bëhemi fëmijë.

Ë N D R R A T

Motra ime, sa një kukull e vogël,
fle e buzëqesh në gjumë.
E ç'ëndrra vallë ajo mund të shohë?
Mbase të rrijë në këmbë si dhe unë.

Kështu nisin të gjitha ëndërrimet
në fillim të rrijmë mbi këmbët tona,
i sq pastaj zgjatim duart të prekin
çelësin e dritës që ka dhoma.

Ëndrrat rriten e marrin krahe
ahere kur rritemi dhe vetë,
Kur në duart tona montojmë dhe ndezim
të gjitha dritat në jetë.

Ëndrrat rriten e marrin krahe
ahere kur rritemi dhe vetë,
Kur në duart tona montojmë dhe ndezim
të gjitha dritat në jetë.

FËMIJËT TANË

Kanë nevojë për dashurinë tonë,
nevojë kemi për dashurinë e tyre,
si të rritur rrinë seriozë,
ndërsa ne bëjmë plot trille fëmije.

Shkrin shpejt inati femënor
nëse s'u japim p.sh. çokollatën.
Veç mos u shuaj televizorin
mbrëmjeve, tek ndjekin përrallën.

SHËNIMET E MARSIT

Ç'të më sillnin për festë nxënësit,
s'e patën menduar me njëri-tjetrin,
Kur hyra në klasë, seç po flisnin
e sytë u geshnin.

E pasi, heshtën tok një grimë,
u ngrit një vajzë në bankë të tretë,
Mësues, të bëjmë sot hartim
e temën ta zgjedhim vetë?

Atë ditë, në mënyrë të shpejtë,

Më thonë se të gjithë u ngritëm,

që të shprehim mendimet tona për të,

që të shprehim mendimet tona për të.

Që të shprehim mendimet tona për të,

që të shprehim mendimet tona për të,

që të shprehim mendimet tona për të,

që të shprehim mendimet tona për të.

FESTË FAMILJARE

Uromëni, uromëni, o shokët e mi!
unë sonte u bërë me motër,
ne sonte u bëmë pesë fëmijë,
«U shtua dhe një lugë në sofër».

Një ditë dhe ajo vetë do të flasë,
e një ditë kjo motër do të qeshë,
mbase do të bëhet me arsim të lartë,
mbase punëtores, mbase bujkeshë.

Tani emër ende s'i kanë vënë,
për mua tash quhet vetëm motër.
Një ditë ajo në këto rrugë do të ecë
duke menduar për botën.

Sonte në shtëpi kemi festë intime,
se u bëmë pesë fëmijë!
Ejani uroni nënën time
që tani i jep foshnjës të pijë...

1976

16 VJECË

Me të puthurën e saj në cep të buzëve, fershelleja,
si të kisha bririn e hënës me vete.
Por pëllëmbë e babait më priste në shtëpi, kur erdha,
se isha vonë... e merrja rrugë të keqe!

Tek e puthura pranë
m'u ndez dhe shuplakë:
fëmijë - për babanë,
të rritur - në hi vajza!

Ç'do të thoshte vallë sonte im atë
të dinte se nën qepalla
fshihja një vajzë?

NJË DITË

Shpesh sy më sy shihemi bashkë
e njëherësh vështimin ulim në tokë.
Shpesh ne jemi pranë, e pranë
e një fjalë, njëri-tjetrit, s'i themi dot.

E di që diçka do të të them një ditë,
patjetër diçka do më thuash mua,
tani më duket se drojtja në botë
u krijua për njerëzit e sapodashuruar.

TAKIMI I PARË

Ku bashkohet Drini me Valbonën,
u takuam edhe ne të dy.
Dallgë Drini gjoksin ma trazonin,
ti Valbonën kishe në sy.

Drejt shokëve zënë përdore
shkuam mes dritave të kançierit.
Ashtu si Drini me Valbonën
në një shtrat shkojnë drejt detit.

MË MORI MALLI. ? ?

Më mori malli për Tiranën
dhe erdha me vrapin e trenit,
se kam një udhëz të dashur
këtu, në qytetin e studentit.

Kam një mimozë te liqeni,
(«unë lulet veç për ty i ruaj»),
e kam dy sy që më presin
dhe s'do më bëhen kurrë të huaj.

... Po në shtëpi më priste motra,
që më pa si e habitur:
Ku ishe, vallë, që erdhe vonë?
Gjithë mbasditen kemi pritur.

Ku isha? Isha larg dhe pranë,
nisa t'i them asaj dhe qesha:
pak punë kisha në Tiranë
për një vëllim me vjersha.

NË PRAG TË DASMËS

Ja, erdhi dasma!
Në floktore
Po shkon ti, moj Flutura.
Si nuse, edhe flokët u dashka
t'i bësh sa më të bukura.

Vetullat duhet t'i heqësh pakëz,
duhen. . . ca gjëra që s'janë për ne;
veçse të lutem, të lutem, e dashur,
gërshetin mës e pre!

Pa kujto mbrëmjet e kaltra
në vitet e fëmijërisë
dhe ne çamarrokët e lagjes
në lojën «Kryengritës».

Të kujtohet? Komandante të donim
Dhe sa herë na zunë prita!
Por gjithnjë e gjithnjë fitonim,
se ishe për ne Shote Galica.

Kujtohu... tek rendje faqeskuqur,
me bishtalecat lehtë lozte era.
... Shkuan vitet. U rritëm, moj Flutur,
në një breg të dy na nxori jeta.

Ndaj i thua j të ta ruajë gërshetin
shoqes që punon në floktari.
Ai nuses nuk ia prish «lezetin»,
sjell te ne të shtrenjtën fëmijëri.

TË KAM NË KRAH

Të kam në krah e për një çast
të pëshpëris: e kujt je ti?
Zëri yt — i bukuri fllad,
sikur ma kthen: hej, ç'marrëzi!...

Ashtu... Por mua m'u fanit
një mbles, porsi një re në muzg,
shtëpisë sate iu avit,
të mbyllë vajzërinë në burg...

Babai atij fjalën ia dha,
tek sytë e nënës djeg një lot,
të hidhet motra ty në krah,
fëmijërisht të shtrëngon fort.

Unaza gishtin keq ta vret,
të ngrirë zogjtë në qëndismë
e krushku, pas kanunit, pret
e në kobure fle një krismë...

Po unë erërat do t'i ngre
përdhe të bjerë ai duvak!
... Sa vite shkuan, imja je;
në krah të mbaj e rendim larg...

SI MOTËR

Shpesh harron nëna jonë
dhe nuses me emrin e motrës i thërret.
Ndoshta e ndien (zemra ia don)
veç emri t'i ndryshojë prej bijës së vet.

E FEJUARA E DETARIT

Deti, me dëshirën të na ndodhet pranë,
vrapon drejt nesh, valë-valë, i paanë.

Për ditët e verës në të bukurin breg
vajzën e dashuruar tani malli e djeg.

Dhe valët i duken trëndafilë të bardhë
që ia çon i dashuri i saj.

ÇAST

Sapo kaloi në rrugë
një kamion plot me ushtarë
dhe një makinë me krushq
me një nuse të bardhë.

Mendova: ushtarët marshojnë,
që gjithnjë në vendin tim
të dielat e nusebardhave
të mos kenë kurrë mbarim.

BARDHËSI

Në qytetin bregdetar e presim dëborën,
ndoshta pse e kemi mysafire të rrallë.
Dhe për një çast të gjithë banorët
edhe detin e duam të bardhë.

N Ë T H E T H

14 mëngjese na freskoi të gjithëve
uji i ftohtë në Theth.

14 ditë mushkëritë thithën
ajrin e shëndetshëm në Theth.

Në të skuqurën e faqeve —
shëndeti i maleve

përreth.

Si shkuan ditët kaq shpejt?

Mirupafshim, Theth!

NË LUKOVË

Gjithnjë blerimmbuluar do mbeten këto brigje,
jo vetëm nga veti e portokalleve, ullinjve;
por pse të gjithë ata që këtu djersitën
u dhanë nga pigmenti i pranverës së tyre.

NË BICAJ TË KUKËSIT

Bicaj-fshati i gruas sime.

Këtu më vjen të flas lumjance
e pyes për grurin dhe për delet.
Sikur prej vitesh e njoh këtë qiell,
që aty qeshet, aty vrenjtet.

Dhe pranë fiseve të fshatit
mbiemrin tim përças me mendje.
Dhe fshati im në fushë, breg detit
një çast këtu përreth më gjendet.

Bicaj është pranë vendlindjes sime.

BERATI

S'mjaftojnë filma e shirita pa fund
me vete ta marr, me vete ta kem.
Gurë të tillë s'do kërkoj gjekund,
se s'ka si në lagjen Mangalem.

Asnjë qytet në botë s'e ka
një shall të tillë si Osumi.
Fokusi duhet dhjetë herë më i madh
për të marrë xhaminë e Plumbit.

Dhe më i madh me qindra herë
të nxjerrësh ndërtesat e reja;
veç në kalofsh një mijë dritare,
mundet të ngjitesh te kështjella.

Nga bukuria marramendëse
mund të rrëzohesh, të vritesh pak,
Ruaje këtë gjurmëz të bukur
kujtim nga qyteti Berat.

M A L L

Ditë e zakonshme. Një plak në asfalt.
Fillim korriku. Mesditë ishte.
T'i fshihej diellit atë çast,
u fut dhe u shtri në lulishte.

Kokën mbështeti. U bë si dyshek
bari i dendur, i butë, i gjelbër.
Një pemë e mbuloi me hijen e vet.
Dremiti pak, sa pa një ëndërr.

Kish vite që banonte në qytet,
shtëpinë e kishte aty, në pallat.
Po ç'pa një ëndërr në atë kënd të qetë:
u çmall me livadhet e kalëra në fshat...

TE BURIMI

Shpeshherë studentët grinden,
kur flasin për vendlindjen e tyre
e ia përshkruajnë me ngjyra poetike
njerëzit, zakonet, natyrën.

Ç'mrekulli është Riviera e kaltër
mbushur me brezare,
ndërsa Saranda-një drapër i artë
që pret kreshtat e valëve!

Ku ka si malet, flet tjetri më tej,
malet shëndetplotë e vështrimrreptë?
Në gjirin e tyre pijnë e shkëlqejnë
Vadejë, Fierzë, Shkopet. . .

Kështu bëhen vetiu poetë,
buron secili më të bukurat fjalë.
Nuk bëjnë dallim për fshat a qytet.
Malli për vendlindjen i ka marrë.

I S H M I

Ishmi ka një pyll të dendur
që gjëmonte në furtunë.
Pranë lumë e det janë gjendur,
not në ta mësoja unë.

Një kala me mure e myshke,
në frengji një pushkë druri.
Gdhendur emri në një pishë
me një cep të mprehtë guri.

Është dhe një plak i ngrysur
që gjithnjë tymos me llullë,
dhe një grua bërë shtrigë,
se të shoqin mbyti në kullë.

Ka ca shegë pranë teqesë,
që kurrkush s'duhet t'i prekë.
Veç një djalë me ca shokë
t'i shijojë e gjen një shteg.

Gjyshemirat në sofate
lesh të bardhë tjerrin me drugë
dhe gojëdhëna portë më portë,
thashetheme rrugë më rrugë.

Vjen dhe një bari i qeshur,
gjithë fëmijët merr me vete.
I mëson të fërshëllejnë
dhe me pipëza, dhe me gjethe.

Ishmi ka fëmijërinë time
në shtëpitë që ngjiten kodrës.
Dhe për kaq atë e quaj
fshatin më të mirë të botës.

«RIVRASJA» E ÇERÇIZ TOPULLIT

Vallë Çeçoja ç'u thotë
njerëzve në shesh?
Njërën luftë kujton sot
dhe tjetrën e sheh.

S'është Çerçizi partizan,
që lufton në mal.
Rri mbi shesh ky kapedan,
s'fshihet ilegal.

Mos e ditke ti, fashist,
ç'thotë ky monument!
Ndezka zjarrin e lirisë,
«rrokni armët», thërret.

E fashisti armën ngre,
bronzin e qëllon.
Lind dhe një dëshmi e re
e qëndresës sonë!

VAJZA E YJEVER

Nëna nuk ta prishi qejfin,
ta mësoi, moj vajzë, gjergjefin.

Pa mësove të qëndisje,
yjet maleve t'i nisje...

Nëpër netët ilegale —
yje trimave në male.

Nëpër ditë e nëpër netë
mbete yll edhe ti vetë.

ERDHI TETORI...

Erdhi tetori...

Dhe Shqipëria

ka ditëlindjen e Djalit.

Vetëm një çast dora na dridhet:

Kujt t'la nisim telegramin?

Erdhi tetori...

Data gjashtëmbëdhjetë

në mes të muajit rri.

Ashtu lartohej Enveri vetë

tek jeta jonë

në përjetësi...

Erdhi tetori...

Në mal shkruajmë prapë

emrin e Enverit të ndritur si dielli.

Fjalët që bartin urimin e bardhë

brezave malet e lartë u përcjellin.

NATË ME SHI

Shkrepi qielli një blic vetëtime
dhe gjëmimi vazhdoi gjatë.
Vendin ku do të mbillte shiun
desh të shihte për një çast.

MES MALESH NË DIMËR

Rrugët, pemët, çatitë
nën peshën e rëndë të dëborës.
Dhe ti hutohesh e trishton
se ndien mallin e tokës.

Rrëzohet një ortek me bujë,
flokët t'i ngjeth era.
Edhe një çast kujton sikur
prapë nuk do të vijë vera.

Por ndiqi këto gjurmë mbi borë,
mbi akullin kallkan,
se të çojnë në kulla malësore,
ku dyert hapur janë.

Të çojnë ato te motosharra,
të çojnë te miniera,
mes malësorëve më pak ftoh bora,
më pak e hidhur është era.

Edhe do të kuptosh patjetër
nga fjala dhe drita e syve,
se edhe malet s'janë gjë tjetër
veç shembëllim i tyre.

PËRCJELLJA E VETERANIT

Për në varrezat e qytetit
një veteran përcollën.
Se si e bartën dhimbjen njerëzit,
u vrenjtën, u përlotën.

Një plumb në luftë mund ta merrte
kur ai ishte partizan.
Dëshmor do quhej e do mbetej,
s'do quhej veteran.

Dhe do të pushonte përjetësisht
te lapidari, përmbi kodër;
kjo s'do të thotë kurrsesi
se sot atë e ndanë nga shokët.

Po do të thotë që çdo 5 Maj
lule mbi varr t'i çojmë ne.
Se mbeti ai një partizan,
ushtar i kohës sonë të re!

BUROKRATI NË PENSION

Tërë jetën mësuar në karrige,
nga vartësit priste një «si urdhëro!»,
kuptohet: tash të vështirë e kishte
të ulej lulishtes në domino.

Vulosi shkresa, bëri formularë,
(thamë: qe marrë me punë zyre),
ndërsa tani pleqtë s'e pranojnë
as si arbitër të lojës së tyre.

NË VEND TË PËRGJIGJES

Yllit, nipit tim

Tek vendos lajm-vdekjen tënde, vogëlush,
më hedhin dhjetëra njerëz vështrim ngushëllues.

Si t'i përgjigjem
vështrimit të tyre?
Në vete mund të më sjellë
një e qarë fëmije.

NË BIBLIOTEKËN KOMBËTARE

Dhjetëra njerëz me çanta të rënda,
me vepra, studime, projekte...
Seriozë, të akullt, me ëndrra,
shkruajnë e flasin me vete.

Veprat e Enverit në «armaturë» ndrijnë,
enciklopeditë çelin gjirin.
Njëri i kërrusur mbi diapozitivë
lashtësisë i bën deshifrimin...

Dikush lexon mbi pirustët e lashtë,
një tjetër letërsinë arbëreshe...
Bori e makinës së urgjencës që jashtë
hyri, u çoi të gjithëve kokën njëherësh.

Pastaj përkulen prapë përmbi fletë,
në fletët që një copëz Shqipërie kanë.
Një vjershë për mimozat. Një projekt.
Tym lufte në skenarin e tavolinës pranë.

Biblioteka u mbyll. Nën neone
dalin prej sallës projekte, skenare...
E s'mbyllen vetëm në sallat komode
përmasat e Bibliotekës Kombëtare.

DITA JONË

1.

Me një mijë zëra
dita e re na thërret,
hyjnë tek ne zhurmat e udhës...
Çdo ditë ka fytyrën e vet,
fytyrën e njerëzve,
fytyrën e punës.

2.

I duhemi ditës për një përshëndetje,
për dy pika djersë të ndershme,
një ëndërrim,
një përqaftim;
me buzagazin tonë
dita të ngjeshet.

Dhe dita rrjedh si lavë çeliku
atje ku ne i hapim brazdë.

Dhe herë e qeshur,
herë nazike,
e fortë si lis,
e butë si vajzë.

Dhe dita ka kominoshet punëtore,
ka rrezëllim metali.
Dita përbaltet ugareve tona,
djersin,
freskohet tek një burim mali.

3:

Njerëz që mbylleni
në zyrë a kafe,
ditën tonë të re
s'e takoni fare.
Ju, që kohën endni
në rrjetë thashethemesh,
dita jonë ju fshikullon,
lëkurën ua skuq
me rreze.

4.

Ne jemi dita,
ne jemi jeta,

në jemi drita.
Ne që shpesh
s'përgjigjemi dot,
kur na pyesin:
ku ishit sot?

Se në një ditë
shëtisim atdheun
dhe mbarë globin.
Edhe kur qeshim,
dhe kur brengosemi,
në sytë tanë
ne mbajmë botën.

Dita ka diell,
koha ka re, —
në sytë e kthjellët
brenjë dhe hare!

5.

E zbardhet dita nga zërat tanë
e ne në sy shikojmë njëri-tjetrin,
kur flasim për koncertin e pranverës
e deri për çështje të mëdha të shtetit.

6.

Çdo ditë ka ngjyrat e saj,
çdo ditë nga tjetra ndryshon.

Ja, sot 10 shkurt

'86

një hekurudhë na shpalos,
një aksion.

Me flamur

të parat

koha jonë

nisi prapë Katër Heroinat.

Dhe me këngën «Djersët të kullojnë»

ngrihet kënga e re:

«ku shtrohen shinat. . .»

7.

E jona është dita,

dritë e saj ne jemi.

me një mijë dëshira

e thirrje sirene

brufullon mëngjesi

i çdo dite që presim!

PËRMBAJTJA

Trëndafilat	3
Shtëpia e Partisë	4
Në të gjitha rrugët... ..	5
Për herë të parë në kryeqytet	6
Rritje	7
Histori Mirdite	8
Kruja	10
Në muzeun «Gjergj Kastrioti»	11
Janar 1985	12
Nderim	13
Pas vitesh	14
Përngjasim	15
Kandidat për burokrat	16
Rreth dashurisë	18
Njoh një njeri... ..	19
Në provimin e ekonomisë politike	20
Qartësi	22
Shoh një fëmijë... ..	23
Është e natyrshme... ..	24
Ëndrrat	25
Ekran	26

Duke nxituar...	27
Fëmijët tanë	28
7 mars	29
Festë familjare	30
16 vjeç	31
Një ditë	32
Takimi i parë	33
Më mori malli...	34
Në prag të dasmës	35
Të kam në krah	37
Si motër	39
E fejuara e detarit	40
Çast	41
Bardhësi	42
Në Theth	43
Në Lukovë	44
Në Bicaj të Kukësit	45
Berati	46
Mall	47
Te burimi	48
Ishmi	49
«Rivrasja» e Çerçiz Topullit	51
Vajza e yjeve	52
Erdhi tetori	53
Natë me shi	54
Mes malesh në dimër	55
Përcjellja e veteranit	57
Burokrati në pension	58
Në vend të përgjigjes	59
Në Bibliotekën Kombëtare	60
Dita jonë	62

Hyzoti, V.

Zërat e ditës së re. Poezi. [Red.: F. Malo]
T., «Naim Frashëri», 1986.

... f.

(B.m.) dhe

(B.v.): 891.983-1

И 98

Recensentë:

**Bujar Skendaj,
Razi Brahimi,
Roland Gjoza**

Tirazhi 1000 kopje

Formati 70x100/32

Stash 2204-82

Shtypur: Kombinati Poligrafik
Shtypshkronja «8 Nëntori» — Tiranë, 1986